

בעניין:

1. _____ צואן, ת.ז. _____
 2. _____ צואן, ת.ז. _____
 3. _____ צואן, ת.ז. _____
- כולם מהכפר אמאתין, נפת שכם

כולם ע"י ב"כ עוה"ד שירין בטשון (מ.ר. 32737) ו/או חוה מטרס-
עירון (מ.ר. 35174) ו/או יוסי וולפסון (מ.ר. 26174) ו/או עדי
לנדאו (מ.ר. 29189) ו/או לינה אבו-מוך זועבי (מ.ר. 33775) ו/או
מנאל חזאן (מ.ר. 28878)
מהמוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברגר – ע.ר.
רח' אבו עוביידה 4, ירושלים 97200
טל': 02-6283555 ; פקס: 02-6276317

התובעים

- נ ג ד -

1. _____ אלישיב, ת.ז. _____
שכונת אברהם אבינו, חברון
2. **מדינת ישראל**
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים
רחוב עוזי חסון 4, ירושלים 94152
טל: 02-6208177 ; פקס: 02-6222385

הנתבעים

מהות התביעה: פיצויים בגין נזקי גוף
סכום התביעה: עד גובה סמכות בית המשפט

כתב תביעה

מהות התביעה:

1. עניינה של תביעה זו בתקיפה ופציעה בנסיבות מחמירות שביצעו מתנחלים כלפי עובדי אדמה פלסטינים, שאדמתם סמוכה לחוות גלעד זר ורשלנות משטרת ישראל באיסוף ראיות והעמדת האחראים לדין.

הצדדים לתביעה:

2. תובעת 1, ילידת 1979, הינה אשתו של תובע 2 ואחותה של תובעת 3. היא אם לשלושה ילדים ועוזרת לבעלה בעיבוד אדמה המהווה מקור פרנסה לבני הזוג וילדיהם.
3. תובע 2, יליד 1972, הינו חקלאי, עובד אדמה, הנעזר באשתו ובני משפחה נוספים לעיבודה. חלקת אדמתו מצויה בין הכפרים פרעתה לאמאתין, מזרחה מאמאתין, גודלה כ-12 דונם ותובע 2 נהג לגדל בה שעורה (להלן: האדמה).
4. תובעת 3, ילידת 1973 הינה אחותה של תובעת 1 וסייעה בזמנים הרלוונטיים לכתב התביעה לתובעים 1 ו-2 בעיבוד אדמתם.

5. נתבע 1, החשוד בירי שלא כדין לעבר תובעת 1, הנו תושב שכונת אברהם אבינו בחברון. בזמנים הרלבנטיים לאירוע הנתבע 1 שהה ו/או היה בחוות גלעד זר, כפי שיתואר להלן בגוף התביעה.
6. הנתבעת, מדינת ישראל (להלן: הנתבעת) היתה בכל הזמנים הרלוונטיים לתביעה בעלת השליטה בשטח, לרבות השטח בו התרחש הארוע שיפורט להלן, וכן אחראית על הסדר והבטחון באזור וכן על חייהם, שלומם ורכושם של התושבים המתגוררים באזור. כמו כן, הנתבעת אחראית באופן מוחלט ובלעדי על אכיפת החוק כלפי מתנחלים באזור.
7. הנתבעת הינה והיתה בזמנים הרלוונטיים לכתב התביעה, האחראית ו/או הממונה על פעולותיהם ו/או מחדליהם של כוחות הבטחון הפועלים מטעמה, לרבות שוטרים, חוקרים ומפקדים במשטרת ישראל ו/או ברשויות החקירה הפועלות באזור מטעמה.

האירוע:

8. בתאריך 11.5.02 עבדו שלושת התובעים יחדיו באדמתו של התובע 2 (להלן: האדמה). התובעים עבדו באדמה כל הבוקר ובצהריים חזרו לבתיהם. בשעות אחה"צ חזרו שוב לעבוד בחלקת האדמה ולפתע שמעו קריאה של חקלאים שעבדו באדמות השכנות, כי הגיעו מתנחלים למקום.
9. בהלה רבה התעוררה בקרב החקלאים, ביניהם התובעים, אשר סובלים באופן מתמשך מנחת זרועם של מתנחלים באזור, פורעי חוק, שפועלים שוב ושוב כדי לסלקם מאדמתם. מייד לאחר הקריאה הבחינו התובעים בשלושה מתנחלים, ביניהם נתבע 1 (להלן: המתנחלים), מתקרבים לעברם באופן מאיים ועימם כלב. נתבע 1 נשא נשק והשניים הנוספים נשאו אבנים בידיהם.
10. המתנחלים החלו ממטירים על התובעים אבנים ותוקפים אותם ללא הפסקה. התובעים ניסו לברוח מהמקום, בניסיון להימלט ממטר האבנים והתקיפות, אולם המתנחלים רדפו אחריהם והמשיכו בתקיפתם.
11. נתבע 1 כיוון לעבר התובעים את נשקו, בכוונה לפגוע בהם. הוא ירה מספר יריות אשר כתוצאה מהן נפצעה תובעת 1 בזרועה השמאלית (להלן: הפצועה). כמו כן, תובעת 1 נפגעה בגבה ובראשה מהאבנים שיידו המתנחלים לעברה. תובעת 3 נפגעה ברגלה מאבן שהושלכה לעברה.
12. תובעים 2 ו-3 חשו מייד לעזרתה של הפצועה. הם רצו בין השדות לעבר רכבו של התובע 2, שחנה בסמוך, נשאו אותה והבהילו אותה לכפר חגיה, לרופא שהגיש לה עזרה ראשונה. אמבולנס של הסהר האדום הוזמן כדי לפנות את הפצועה לבית החולים רפידיה בשכם.
13. בדרכם לבית החולים פגשו נוסעי האמבולנס, באזור צומת ג'נספוט, בכוח צבאי ומשטרתית אשר הוזעק למקום (להלן: הכוח). רופא מהכוח הצבאי בדק את הפצועה וקבע כי נפצעה מירי והצביע על פצעי כניסה ויציאה בזרוע שמאל.

חקירת המשטרה:

14. לאחר בדיקת הפצועה, כאמור לעיל, המשיך הכוח ביחד עם גשש לזירת הארוע לבדיקת השטח. במקום לא נמצאו עקבות ו/או תרמילים.

15. הכוח, אליו התלווה תובע 2, נסע לכיוון חוות גלעד זר לחיפוש אחר החשודים. תובע 2 ראה את נתבע 1 וזיהה אותו בזיהוי אקראי וודאי כמי שביצע את הירי. במקום היו חשודים נוספים אשר סירבו להזדהות ונתבע 1 הזדהה בע"פ, ללא מסירת מסמכים מזהים. רצ"ב העתק מדו"ח הפעולה של הכוח מיום הארוע מסומן כנספח א' לכתב התביעה.
16. הנתבע 1 סירב לאפשר לשוטרים להיכנס לקרוואן בו שהה ולערוך בו חיפוש. הכוח שהיה במקום התייעץ עם מפקד תורן במשטרה, אשר הורה לכוח לא לעשות שימוש בסמכות כניסה בכוח לקרוואן ולהסתפק בפרטים שנמסרו, זאת חרף זיהוי הוודאי של נתבע 1 על ידי תובע 2.
- רצ"ב זכ"ד ומזכר בחתימת רס"ר טארק גריפאת מיום 11.5.02, מסומנים כנספח ב' ו-ג' בהתאמה.
17. ביום 12.5.02, למחרת יום הארוע, מסרו התובעים 2 ו-3 בנקודת המשטרה קדום הודעות על האירוע, ובהן תיאור כמעט זהה באשר למתנחלים. ביום 13.5.02 נגבתה הודעתה של תובעת 1.
18. רק ביום 4.6.02 נעצר הנתבע 1 ונחקר בתחנת המשטרה בחברון. הנתבע 1 סירב לשתף פעולה עם החוקר ועל כל שאלותיו ענה ב"אין תגובה".
19. ביום 5.6.02 הובא הנתבע 1 בפני כבוד השופט כרמי מוסק בבית משפט השלום בירושלים, בגין האירוע נשוא תביעה זו, ובגין שני אירועים קודמים אשר אירעו בעיר חברון, כשלושה חודשים עובר ליום האירוע דנן. בשני אירועים אלה זוהה הנתבע בוודאות ע"י המשטרה. גם לגבי שני אירועים אלה סירב הנתבע 1 לענות על שאלות החוקר. לגבי שלושת האירועים סירב הנתבע 1 למסור טביעת אצבע ותמונה.
20. בהחלטתו מיום 5.6.02 קבע השופט מוסק כי על נתבע 1 למסור צילום וטביעת אצבעות אשר ייעשה בהם שימוש אך בתיקי החקירה נשוא בקשת השחרור. כן קבע השופט כי אם יעלה צורך לעשות שימוש בצילום ובטביעות האצבעות בתיקים אחרים בעתיד, תוכל המשטרה לפנות בבקשה מתאימה לביהמ"ש.
- רצ"ב העתק מבקשת השחרור בערובה ומהחלטת בית המשפט כאמור מיום 5.6.02 מסומנות כנספחים ד' ו-ה' לכתב התביעה בהתאמה.
21. יצוין כי התובעים מעולם לא קיבלו הודעה על סגירת התיק כפי שמתחייב כדין. כך פנו התובעים אל המוקד להגנת הפרט (להלן: המוקד) בבקשה לייצגם מול רשויות המדינה, לאחר שראו שאין תוצאות לתלונתם.
22. רק ביום 17.12.03, בעקבות פנייה טלפונית של עובדת המוקד, גבי עלוה קולן-וקנין, נתקבלה תשובה בע"פ מטעם רס"ב ניצה כהן מתחנת משטרה אזורית שומרון באריאל, לפיה התיק נסגר מחוסר ראיות מספיקות.
23. ביום 23.12.03 פנתה גבי קולן-וקנין בבקשה לצלם את תיק המשטרה ומחתה באותה הזדמנות על אי קבלת הודעה בכתב על סגירת התיק.
- רצ"ב העתק מהמכתב מסומן כנספח ו' לכתב התביעה.
24. לאחר צילום תיק המשטרה התברר כי בחומר שצולם לא כלולה הודעה ו/או החלטה על סגירת התיק.

25. לאור כל האמור לעיל, פנתה גב' קולן-וקנין בשנית למשטרה בבקשה לאפשר לה צילום תיק המשטרה במלואו.
- רצ"ב העתק ממכתבה מיום 29.4.04 מסומן כנספח ז' לכתב התביעה.
26. בסופו של דבר ולאחר צילום תיק החקירה בשנית, נתקבלה החלטה בכתב על סגירת התיק מחוסר ראיות מספיקות.
- רצ"ב העתק מההחלטה על סגירת התיק מסומן כנספח ח' לכתב התביעה.

אחריות נתבע 1:

27. התובעים יטענו כי הארוע המתואר לעיל שבוצע על ידי נתבע 1 מהווה תקיפה כמשמעותה בסעיף 23 לפקודת הנזיקין אשר גרמה לנזקים להם טוענים התובעים.
28. כמו כן, יטענו התובעים כי מעשיו של נתבע 1 כפי שהם מתוארים לעיל מהווים הפרת חובות חקוקות שבדין המפורטות להלן, אשר נועדו לפי מובנן הנכון להגן על סוג האנשים עמם נמנים התובעים:
- א. סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, העוסק בגרימת חבלה חמורה לאדם שלא כדין.
- ב. סעיף 334 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, העוסק בפגיעה שלא כדין.
- ג. סעיף 335 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, הקובע כפל עונש לעבירה של חבלה ו/או פגיעה בנסיבות מחמירות תוך שימוש בנשק ו/או כשהיו נוכחים שניים או יותר שחברו יחד למעשה.
- ד. סעיפים 397 ו-382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, העוסקים בתקיפה ובתקיפה בנסיבות מחמירות.
- ה. סעיף 1ד144 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, הקובע עונש חמור יותר מקום שהעבירה נעשתה מתוך מניע של גזענות.

אחריות נתבעת 2 (להלן: הנתבעת):

29. רשלנות:
- התובעים יטענו כי הנתבעת, מדינת ישראל, אחראית באחריות שילוחית בגין רשלנותם ו/או חוסר זהירותם ו/או קלות דעתם ו/או הפרת חובות חקוקות שבדין מצידם של השוטרים ו/או החוקרים במשטרה ו/או רשויות החקירה הפועלות מטעמה ופעלו כשלוחיה ו/או עובדיה, אשר התבטאה במעשים ו/או במחדלים באים:
- א. לא עשתה את כל שביכולתה ו/או כל שהיה עליה לעשות ו/או כל שנכון ו/או דרוש היה לעשות כדי למנוע את האירוע ונזקיו וכן להבטיח את בטחונם ושלומם של התושבים הפלסטינים באזור, בייחוד לאור התנכלויות קודמות של מתנחלים באזור הארוע.
- ב. נהגה בזלזול ו/או בקלות ראש ו/או ברשלנות כלפי תלונתם של התובעים ולא נהגה כפי שרשות סבירה היתה נוהגת ו/או חייבת לנהוג לביצוע חקירה נאותה וממצה ומיצוי הדין עם המעוולים.

- ג. הימנעות מעיכובו ו/או מעצרו של נתבע 1 ביום הארוע לאחר שזוהה על ידי תובע 2.
- ד. הימנעות השוטרים משימוש בסמכות כניסה בכוח למקום בו שהה, בניסיון למצוא נשק ו/או ראיות כלשהן המחזקות את האשמה נגדו.
- ה. הפסקת פעולת איסוף ראיות נגד נתבע 1 וחשודים נוספים, אשר באה בעקבות הוראתו של המפקד התורן, רפ"ק משה צוברי (צברי), רמ"ט אריאל, כעולה מהמסמכים שרשמו השוטרים שעסקו בחקירת האירוע. התנהגות זו עולה כדי רשלנות רבתי שכן, במודע, סוכלה החקירה באופן שאינו ניתן עוד לריפוי. תוצאה כזו היה על קצין משטרה סביר בדרגה ובתפקיד, כאמור, לצפות במועד נתינתה.
- ו. אי עריכת מסדר זיהוי לנתבע 1 ע"י התובעות 1 ו-3 לחיזוק הראיות נגדו, זאת בפרט לאחר קבלת החלטת ביהמ"ש מיום 5.6.02, המחייבת את נתבע 1 למסור צילום למשטרה.
- ז. אי השלמת החקירה והפסקתה לאחר קבלת החלטת ביהמ"ש מיום 5.6.02 ללא כל ניסיון להחיותה ו/או לקדמה.
- ח. המחדלים המצוינים לעיל מעלים תמונה תמוהה, בפרט לאור העבירות הנוספות המיוחסות לנתבע 1 מספר חודשים לפני הארוע.

30. הפרת חובה חקוקה:

- בנוסף ולחילופין יטענו התובעים כי הנתבעת אחראית באחריות שילוחית בגין הפרת החובות החקוקות המפורטות להלן על ידי רשויות החקירה הפועלות מטעמה של הנתבעת, אשר נועדו לפי מובנן להגן על סוג האנשים עימם נמנים התובעים ואשר כתוצאה מהפרתן נגרמו הנזקים להם טוענים:
- א. סעיף 2 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, התשנ"ב-1992, הקובע כי אין פוגעים בחייו, בגופו או בכבודו של אדם וסעיף 11 המחייב את רשויות השלטון לכבד את הזכויות הקבועות בחוק.
- ב. סעיף 3 לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971, בדבר חובתו של כל שוטר לקיים את הסדר הציבורי ולשמור על בטחון הנפש.
- ג. סעיף 2 לתוספת השנייה לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971, בדבר התרשלות במילוי תפקיד.
- ד. סעיף 43 לתקנות האג בדבר דיניה ומנהגיה של המלחמה ביבשה (1907) (נספח לאמנת האג), בדבר חובתה של המעצמה הכובשת להבטיח את הסדר והחיים הציבוריים.
- ה. סעיף 27 לאמנת גינבה (הרביעית) בדבר הגנת אזרחים בימי מלחמה (1949), בדבר חובות הכובש כלפי אזרחים מוגנים.

31. המדינה, באמצעות רשויות אכיפת החוק, הפרה ביודעין את חובותיה החקוקות כלפי התובעים וכלפי האינטרס הציבורי כאחד. במו ידיה, בהחלטה מודעת, פעלה המשטרה במעשה, לאי אכיפת החוק ולהשתרשות תרבות של "לית דין ולית דין" בשטחים. בכך אף

התעלמו רשויות אכיפת החוק, ביודעין, מהמסקנות העולות מדו"חות חוזרים ונשנים, לרבות דוח ועדת שמגר ודוח קרפ.

אי אכיפת החוק דנן פוגעת באושיות שלטון החוק. היא זועקת לשמים. היא יורדת לשורשו של עניין. ראוי, כי בית המשפט הנכבד יעשה דין צדק: יקבע את אחריותם של הנתבעים ואת זכותם של התובעים לפיצויים מוגברים עונשיים.

32. נזק ראייתי:

התובעים יטענו כי רשלנותה הזועקת לשמים של הנתבעת בחקירת הארוע המתואר, שהתבטאה בהימנעות מאיסוף ראיות נגד נתבע 1, אי איתור האחראים הנוספים לארוע התקיפה והפרת החובות החקוקות המפורטות לעיל, גרמה לתובעים נזק ראייתי, המתבטא באי יכולתם לבקש סעד מהאחראים האחרים למעשי התקיפה ו/או בקושי הראייתי להוכיח את אחריותו של נתבע 1. על כן, טוענים התובעים, כי הנתבעת חבה כלפיהם בגין נזק ראייתי זה. גובהו של הנזק הראייתי הוא כגובה הנזקים הישירים של התובעים, ככל שהוא מונע מהם להיפרע בגין נזקיהם אלה מהמעוולים הישירים.

נזקי התובעים:

33. תובעת 1:

כתוצאה מהמעשים המתוארים לעיל סבלה תובעת מטראומה בראשה, בגבה ומפציעה ביד שמאל, אשר ממנה היא סובלת עד היום.

רצ"ב העתק דו"ח רפואי של ביה"ח רפידיא מיום הארוע מסומן כנספח ט' לכתב התביעה.

34. כתוצאה מהפגיעה הוגבלה תנועתה של תובעת 1 שכן לא היתה מסוגלת לבצע פעולות שגרתיות ויום יומיות במשך כחודש ימים. עד היום נזקקת תובעת 1 לטיפולים בגין הפציעה וסובלת מכאבים והגבלה באזור הפציעה.

35. בשל המצב הבטחוני נמנע מתובעת 1 להגיש חו"ד מומחה רפואי ישראלי בעניין נכותה. על כן, היא שומרת לעצמה הזכות לטעון טענה רפואית במועד מאוחר יותר.

36. סה"כ נזקיה של תובעת 1:

נזק מיוחד: סה"כ 7,800 ש"ח

טיפולים רפואיים, תרופות ונסיעות

(למשך 5 חודשים מיום הארוע)

טיפולים רפואיים, תרופות, נסיעות

והוצאות רפואיות נוספות

2,800 ש"ח

2,000 ש"ח

(בתום 5 החודשים כאמור ועד מועד הגשת התביעה)

3,000 ש"ח

עזרת צד ג'

נזק כללי:

כאב וסבל

37. תובע 2 :

הארוע הנ"ל זרע בליבו של תובע 2 תחושת פחד וחוסר אונים וטראומה מהישנות מקרים דומים בעתיד. ואכן, לאחר הארוע חזרו מתנחלים, אשר חלקם זוהה על ידי תובע 2 כמי שהשתתפו בארוע הנדון בתביעה זו, ותקפו, הפחידו ואיימו על תובע 2, שכל אשמתו היתה כי רצה לעבד את אדמתו. תובע 2 פנה מספר פעמים למשטרה (משטרת ישראל) ודיווח על הארועים הנ"ל, אולם לצערו לא נעשה דבר בעניין תלונותיו והמתנחלים המשיכו במעשיהם לא כל מורא. כתוצאה מהאמור לעיל, נמנע מהתובע לקצור את יבולו בשנת 2002 והוא סבל מכך נזק של 8000 ש"ח. בשנים שלאחר מכן נמנע התובע 2 לחלוטין מלעבד את חלקתו וכיום האדמה איננה מעובדת. בצער רב הבין תובע 2 כי עיבוד אדמתו כרוך בסיכון ממשי לחייו ולשלמות גופו.

38. תובעת 3 :

נפגעה ברגלה כתוצאה ממעשי התקיפה והשלכת האבנים. תובעת 3 מבקשת לפצותה בגין כאב וסבל כתוצאה מפגיעתה, כפי שייראה לביהמ"ש צודק בנסיבות העניין. יצוין כי מלבד סיוע לתובעים 1 ו-2 בעיבוד האדמה, תובעת 3 עוסקת בתפירה, מקור מחייתה. כתוצאה מהארוע לא עבדה תובעת 3 משך כשבועיים.

סה"כ נזקיה של תובעת 3 :

נזק מיוחד: סה"כ 1750 ש"ח

750 ש"ח

הפסד השתכרות

1000 ש"ח

טיפולים, תרופות ונסיעות

נזק כללי:

כאב וסבל

39. כמו כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לפצות את התובעים בגין תחושת חוסר האונים, הפחד, ההשפלה ותחושת האיום על החיים והגוף שליוותה אותם במהלך הארוע. לתחושה זו התלוותה מאוחר יותר תחושה של כעס והשפלה כתוצאה מאי מיצוי הדין עם האחראים וזאת חרף זיהוי נתבע 1 וחשודים נוספים.

כללי:

40. לבית המשפט הסמכות העניינית והמקומית לדון בתובענה.

41. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לזמן את הנתבעים לדין, ולחייבם לשלם לתובעים את נזקיהם כמפורט בכתב התביעה בתוספת הוצאות משפט, הכל בצרוף הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הגשת התביעה ועד התשלום בפועל.

ירושלים, היום 29 יולי 2004

שירין בטשון, עו"ד
ב"כ התובעים

(ת.ש 30044)